

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: Olomoucký kraj, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Olomouc, Riegrova 12, proti žalovanému Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Opavě, se sídlem Opava, Praskova 11, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2006, čj. 22 Ca 74/2006 – 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Katastrální úřad pro Olomoucký kraj, katastrální pracoviště Šumperk zaslal dne 28. 11. 2006, pod sp. zn. PU 19363/2005-809-1 žalobci (dále též „stěžovateli“) výzvu podle § 5 odst. 2 a 4 zákona č. 634/2004, o správních poplatcích k zaplacení správního poplatku ve výši 100 Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2006, čj. O-80/475/2005/31 bylo odvolání stěžovatele proti této výzvě zamítnuto a jím napadené rozhodnutí katastrálního úřadu bylo potvrzeno.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se stěžovatel domáhal přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí žalovaného. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2006, čj. 22 Ca 74/2006 – 10 byla tato žaloba odmítnuta. Jak

vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, krajský soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, čj. 2 Azs 252/2004 – 9 dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Toto rozhodnutí nemá samo o sobě za následek ukončení řízení; k němu dochází až rozhodnutím o zastavení správního řízení, proti němuž je žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s. přípustná. Má-li nezaplacení správního poplatku za následek neprovedení úkonu, lze se soudní ochrany prostřednictvím žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.). Zaplatí-li poplatník k výzvě správního orgánu správní poplatek, o němž má za to, že je nezákonný, může se domáhat jeho vrácení. Správní orgán jeho žádosti buď vyhoví a poplatek vrátí, anebo nevyhoví a žádost o vrácení zamítne; proti zamítavému rozhodnutí se může poplatník po vyčerpání opravných prostředků domáhat ochrany ve správním soudnictví podle § 65 a násl. s. ř. s.

Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhal zrušení tohoto usnesení krajského soudu, ve které zejména uvedl:

Na rozdíl od krajského soudu rozhodnutí žalovaného z 13. 1. 2006 považuje za rozhodnutí, kterým je řízení ukončeno. Nic další po právní moci rozhodnutí nenásleduje a správní řízení je vedeno právě ohledně vyměření správního poplatku. Žalobce vyměřený správní poplatek uhradil na výzvu z 28. 11. 2005, protože výzva nemá odkladný účinek a žalobce potřeboval požadovaný doklad pro výkon své působnosti, výpis z kat. nemovitostí obdržel. Pro nezákonnost podal proti výzvě odvolání, ovšem rozhodnutím z 13. 1. 2006 byla výzva potvrzena.

Poukaz krajského soudu na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu není dle názoru stěžovatele případný. Soud nevzal v potaz, že v daném případě bylo napadeno rozhodnutí, které samo o sobě ukončuje proceduru konanou správním orgánem ve věci samé. Nesprávný je dle přesvědčení žalobce názor soudu, podle kterého nelze soudně přezkoumat v daném případě rozhodnutí o vyměření již uhrazeného správního poplatku, zatímco soudně přezkoumatelné bude rozhodnutí v řízení o vrácení správního poplatku, ač bude v obou případech předmětem řízení stejný správní poplatek a v obou případech bude ze stejných důvodů namítána nezákonnost správního poplatku. Pokud se poplatník rozhodne bránit již proti rozhodnutí o vyměření poplatku, bude tak ve správním řízení dvakrát projednávána zcela stejná otázka, aby vůbec bylo poplatníkovi umožněno domáhat se přezkumu u soudu. Je přitom nepochybné, že řízení o vrácení správního poplatku bude mít zcela stejný výsledek jako obrana proti vyměření správního poplatku, neboť bude rozhodovat stejný odvolací správní orgán, který již svůj právní názor k otázce nezákonnosti správního poplatku vyslovil v řízení o jeho vyměření. Akceptace takového názoru by poplatníky nutila absolvovat po neúspěšném skončení řízení o vyměření poplatku další řízení o vrácení poplatku, což není ani logické, ani rychlé,

ani racionální, ani ekonomické, a to jak pro poplatníky, tak pro správní orgán a soud. Takový názor není ústavně konformní, neboť soud nesplnil své povinnosti vyplývající z Ústavy České republiky a Listiny základních práv a svobod a neposkytl dostatečným způsobem ochranu právům subjektu, který se u soudu ochrany svého práva domáhal.

Taková rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí žalovaného, nemohou být s ohledem na výše uvedené ze soudního přezkumu vyloučena, a to s odvoláním na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a na čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, pokud se týká usnesení krajského soudu, uvedl, že aplikace § 70 písm. c) s. ř. s. je zcela na místě, a to i přesto, že nesdílí názor, že by mělo následovat rozhodnutí o zastavení správního řízení, případně podání žádosti o vrácení poplatku. V daném případě žádné správní řízení vedeno nebylo. V případě nezaplacení správního poplatku se úkon neprovede a neaplikuje se tedy postup z druhé věty odst. 4 zákona č. 634/2004 Sb., že „správní úřad zastaví zahájení řízení.“ Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se tedy dle názoru žalovaného nedá na danou věc aplikovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu, přičemž vycházel z následujících úvah a závěrů.

Na případy vrácení poplatku pamatuje především zvláštní úprava v § 7 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích. Podle tohoto ustanovení správní úřad vrátí poplatek v plné výši na žádost osoby, která poplatek zaplatila, a) nebyl-li proveden požadovaný úkon, vymezený v položkách sazebníku, a nejde-li o poplatek, jehož předmětem je správním úřadem přijatá žádost, návrh, přihláška, podnět, námítka, ohlášení nebo oznámení, b) byl-li zaplacen poplatek, který není stanoven v sazebníku, c) byl-li zaplacen poplatek osobou, která není podle tohoto zákona poplatníkem. Toto ustanovení se vztahuje jak na případy, kdy správní poplatek byl uhrazen, aniž by byla vydána výzva k zaplacení poplatku, tak i na případy, kdy poplatek byl uhrazen až po vydání této výzvy (jak tomu bylo i v dané věci). Samotná výzva pak není překážkou pro vydání rozhodnutí podle tohoto ustanovení a to ani rozhodnutí o vyhovění žádosti o vrácení. Při splnění zákonných podmínek se pak poplatník může domáhat žalobou u soudu přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení poplatku.

Protože i v dané věci žalobce nezvolil tento postup, nepředcházelo rozhodnutí o žádosti o vrácení správního poplatku a žaloba přímo směřovala proti výzvě k zaplacení, je výrok krajského soudu o odmítnutí žaloby správný. Proto byla kasační stížnost žalovaného zamítnuta.

Jak vyplývá z obsahu spisu, úspěšnému žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nad rámec běžných výdajů nevznikly. Proto mu náhrada těchto nákladů nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu